

ورود به دنیای مردگان پالرمو

برای کسی که می‌خواهد مو بر اندامش راست شود، بهترین جا این مجموعه مومیایی‌هاست.

همشهری آنلین- مریم دری‌منش: برای کسی که می‌خواهد مو بر اندامش راست شود، بهترین جا این مجموعه مومیایی‌هاست.

1

صومعه

12 بعدی 2000 مرده با درجه‌های متفاوت پوسیدگی در قبرهای زیرزمینی صومعه‌ای در پالرمو آرمیده‌اند.

مسیر رسیدن به بزرگ‌ترین مجموعه مومیایی‌های اروپا از دروازه بخش قدیمی شهر پالرمو در جزیره سیسیل ایتالیا می‌گذرد.

درست بعد از این دروازه است که در سال 1534 راهب‌ها صومعه‌ای ساختند. نمای اخرابی رنگ این بنا در بدو ورود تاثیر خاصی روی بیننده نمی‌گذارد، اما درونش چرا. در جلوی در ورودی صومعه مردی نشسته و پشت سرش فقط یک فرد زنده نشسته است که پول بلیت ورودی را از بازدیدکنندگان دریافت می‌کند. بعد از آنها فقط مردگان هستند.

از پله‌ها پایین می‌روی، یک پیچ، یک دالان و بعد قلمرو مردگان. اجساد مردگان در تابوت قرار ندارند، بلکه مانند ارتش اشباح با میخ‌هایی از دیوارها آویزان شده‌اند. در اینجا تقریباً جسد 2000 مرده وجود دارد که اغلب آنها هنوز لباس‌هایشان را به تن دارند: کت و شلوارهای سیاه، دامن‌های چین‌دار، لباس بلند راهبان و اونیفورم‌های سوراخ و خورده شده.

مرده‌ها در اینجا در مراحل مختلف پوسیدگی هستند. از یقه یک لباس فقط یک جمجمه با دندان‌های عریان و بینی گویا بریده شده و چشمخانه تاریک و سیاه دیده می‌شود. روی یک بدن دیگر یک پوست چرم مانند قهوه‌ای چروکیده دیده می‌شود که گویی با موهایی سیاه قاب شده است.

به دلیل شرایط خاص آب و هوایی، جریان دائم هوا و دیوارهای سنگی که رطوبت را جذب می‌کنند، بدن مردگان کمتر از زمانی که کاملاً خشک شوند، فاسد می‌شوند.

راهب‌ها در سال 1599 به این اثر پی بردند. قدیمی‌ترین مومیایی مربوط به "برادر سیلوسترو دا گوبو" هم مربوط به همان سال است. راهب‌ها و مومنان مسیحی از همان زمان شروع کردند به این کار که اجساد مردگان‌شان را به عنوان هشدار برای زندگان به دیوار بیاویزند: "آنچه ما هستیم، شما خواهید بود، آنچه شما هستید، ما بوده‌ایم."

پس از مدت کوتاهی ثروتمندان پالرمو هم علاقه‌مند شدند که بتوانند عزیزانشان را پس از مرگ ملاقات کنند. بعد از آن ازدحام چنان زیاد شد که راهب‌ها مجبور شدند تعداد دالان‌ها را افزایش دهند. آنها مرده‌ها را ابتدا بین هشت تا ده ماه در اتاق‌های مخصوص خشک کردن آویزان می‌کردند تا این که جایگاهی ثابت به آنها اختصاص دهند. جایگاهی مخصوص مرده‌ها، زنها، کشیش‌ها و معلم‌ها.

در اینجا مردگان نیز با هم برابر نیستند و روابط زندگی زمینی بر آن حاکم است.

این آیین در قرن 19 ممنوع شد، اما مومیایی کردن مردگان تا چند قرن دیگر نیز ادامه یافت.

در حال حاضر دیدنی‌ترین بخش این مجموعه بدن روزالیا لومباردوی کوچک است که در سال 1920 در سن دو سالگی بر اثر ابتلا به بیماری گریپ اسپانیایی از دنیا رفت. پدر او، ژنرال ماریو لمباردو از مرگ دختر تسلی نمی‌یافت و از آنجایی که مرد صاحب نفوذی بود، معروف‌ترین مومیایی‌کننده آن زمان، "آلفردو سالافیا" را مامور کرد تا حداقل شکل ظاهری دخترش را حفظ کند.

این شیمی‌دان شاهکار خود را با روزالیا خلق کرد که اکنون "زیباترین مومیایی دنیا" ملقب به "زیبای خفته" شده است. سالافیا ترکیبی را که برای کنسرو کردن این دختر استفاده کرد، طوری مخفی نگه داشت که تازه در سال 2009 در لوازمی که پس از مرگش باقی مانده بود، کشف شد.

کاملاً تنها، فقط میان مردگان

اگر کسی قبل از ظهر یک روز وسط هفته وارد این دخمه شود، به نظر می‌رسد که با مردگان تنهاست. فقط گاهی از طریق منافذ دالان رایحه‌ای از دنیای زندگان به داخل رسوخ می‌کند. اغلب مرده‌ها فک‌هایشان به طرف زمین خم شده است و این طور به نظر می‌رسد که فریاد می‌زنند، البته فریادی بی‌صدا. فضایی دلهره‌آور و بسیار عجیب و غیرعادی.

بعد از ظهرها، وقتی تعداد بازدیدکننده‌ها بیشتر می‌شود و یک نفر به یک‌بارہ شروع می‌کند به صحبت کردن با تلفن همراهش، فضا کمی مضحک و در عین حال هولناک می‌شود. عکاسی ممنوع است، اما مراقبین بسیار اندک هستند. توری‌ها و نرده‌هایی هم تعبیه شده‌اند تا به استخوان‌ها دست نزنند و یا دامن آنها را نکشد. این در حالی است که تاکنون تعداد زیادی از مردم سیسیل عکس‌های پدران و اجداد مرده‌شان را به دیوار خانه‌شان چسبانده‌اند.